

[Iver Poulsen.]

VK-blokkens i hvert fald ikke uvenlige følelser over for socialdemokratiet og den socialdemokratiske mindretalsregering.

At det er sådan, fremgår helt klart af VK-blokkens blanke afvisning af de uafhængiges forslag om, at VK-blokken og de uafhængige skulle danne valggruppe sammen ved udvalgsbesættelserne her i tinget, hvorved det radikal-socialistiske flertal i alle udvalg kunne fratages regeringen og dens radikale støtteparti. De uafhængige mente, at når valgresultatet gav denne mulighed, så måtte det være de tre borgerlige partiers pligt i overensstemmelse med vælgernes ønsker at udnytte den, men VK-blokken ønskede det anderledes, og den afvisende holdning, som VK-blokken har indtaget over for de uafhængiges forslag om et borgerligt samarbejde, betyder jo også en vis støtte for regeringen, en støtte, hvis dybere baggrund og værdi kun VK-blokkens ledere og formentlig den højtærede statsminister kender, og som kun det kommende arbejde her i tinget kan vise os andre betydningen af for regeringen.

I øvrigt bød statsministerens åbningstale ikke på store overraskelser. De uafhængige kan dele statsministerens forventning om, at Danmarks udenrigspolitik også i fremtiden vil hvile på det nuværende grundlag, vor tilslutning til FN og NATO, og vil have samme brede tilslutning her i tinget som hidtil. Vi bemærkede med tilfredshed statsministerens udtalelse om, at regeringen agter at fastholde den hidtidige udenrigs- og forsvarspolitik og fortsætte vor NATO-politik uforandret, selv om også kræfter inden for det tidligere regeringsparti, det radikale venstre, har udtrykt ønske om en ændring af vor hidtidige forsvarspolitik.

Statsministeren nævnte, at forsvarsforliget af 1960 fortsat er grundlaget for regeringens forsvarspolitik, og at regeringen er opmærksom på de driftsmæssige og materielle problemer, der vil opstå, efterhånden som de amerikanske og canadiske våbenhjælpsprogrammer afvikles. I denne forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede statsminister, om regeringen er indstillet på, at de af statsministren nævnte problemer til sin tid skal løses, og at de vil blive løst, således at de ikke medfører en forringelse

af vort forsvar, og at de vil blive løst, selv om de skal løses af os selv.

Der er jo enighed om, at Danmark efter bedste evne skal yde sit bidrag til at styrke FN som fredsbevarende faktor, og at vi også i denne interesse skal yde vort bidrag til at fremme udviklingen i udviklingslandene. Igen i år siger den højtærede statsminister, at det er regeringens hensigt at fastholde den tekniske og finansielle hjælp til udviklingslandene, en hjælp, som ingen kan have noget imod, men jeg finder grund til at nævne, at vi i vor prisværdige hjælpsomhed ikke må glemme, at vi inden for vore egne grænser har u-landslignende opgaver, som det først og fremmest må være vor pligt at løse på en forsvarlig måde, før vi eventuelt forløfter os på andres.

Det er almindelig bekendt, at det kniber stærkt for FN at få penge ind ikke blot til de specielt fredsbevarende aktioner, men også de almindelige medlemskontingenter, og så længe større nationer inden for FN således kniber uden om deres finansielle forpligtelser, kan selv relativt store anstrengelser fra Danmarks side ikke råde bod på disse forsømmelser, som vi jo slet ikke har økonomisk magt til at dække. Men med de ærlige anstrengelser, som Danmark gør for at bidrage sit til at fremme den tekniske udvikling i udviklingslandene, mener vi os berettiget til at opfordre regeringen til at gøre al sin indflydelse gældende — så ringe den end måtte være — for at den tekniske opbygning følges op af en forståelse i de såkaldte rige lande for, at disse rige lande selvfølgelig har en forpligtelse til at støtte udviklingslandenes handel med færdigvarer; for meningen med den tekniske og finansielle hjælp til udviklingslandene kan naturligvis ikke være i disse lande at ophjælpe en produktion, der ikke kan finde afsætning.

Det har været nævnt i dagspressen, at USA vil foreslå at effektivisere reglen om, at 2 års kontingentrestance medfører tab af stemmeret inden for FN. De uafhængige synes, det vil være naturligt at støtte et sådant forslag ud fra den betragtning, at vil man nyde — i dette tilfælde medlemsretten — må man selvfølgelig også yde kontingentet. Statsministeren var også inde på den